

Lament

Un relat de: [Daedel](#)

M'he vingut avall i encara soc allà,
roçant la desesperació absoluta
i em sento buit...
no tenc res que em faci mirar endavant,
el meu present es una merda
i el meu passat una col·lecció de fracassos;
no hi ha res en el meu anim que valgui la pena
i no ho puc canviar ni tornar enrera.
Torn a sospirar, encara secs els ulls,
sense ganes m'he d'aixecar cada matí
i quan agaf el bus em sento morir,
un dia mes de falsos riures i soletat,
m'esguerra l'anima haver de parlar,
només vull seure en la foscor i plorar d'una vegada
però les llàgrimes es resisteixen
i només puc seure
veient com el mon sem tira a sobre,
el vent em fereix i m'acosa
i record la teva mirada...
i record les teves paraules...
i el cor se m'esquerda un poc mes,
el dolor que sento aviat l'acabarà de trencar.
No tenc cap sortida
i penaré fins que el temps se m'emporti;
faría el que fos per tenir-te aprop,
però per molt que faci tu t'allunyes,
passen les setmanes i nomes creix
l'intensitat d'aquest dolor que sento,
la impotencia no em deixa respirar.
Sente que el fred s'escampa
per sobre la meva pell
com si fos agua que em mulla
i la trespassa i em glaça les venes
i, deseparat, em deixo dur
per la força dels cops rebuts,
no puc oposar-m'hi i ja només esper
el moment en que em tiri a terra
i no pugui jo maldar per aixecar-me,
llavros, anul·lat i desfet,
exhalaré el meu darrer sospir.